

Ik kan echt iets voor iemand betekenen

Robert van Beilen (28 jaar) werkt als behandelrapporteur in de Mesdag: 'Hiervoor werkte ik in commerciële functies in de telecom en in de uitzendbranche. Het beviel me totaal niet dat het alleen om cijfers ging en niet om mensen. Ik sprak iemand die als psychotherapeut in de Mesdag werkte en het kwartje viel: daar wilde ik ook werken, met mensen en niet met 'targets'.'

Beeld van het gedrag

'Als behandelrapporteur stel ik conceptversies op van alle stukken die de behandelcoördinator nodig heeft. Ik doe dat op basis van de rapportages van de unit, de psychotherapeut en andere medewerkers. Deze documenten zijn nodig om te bepalen of de tbs verlengd moet worden en of een patiënt voor verlof in aanmerking komt. Verder stel ik mededelingen op, dat zijn eigenlijk sanctiemaatregelen voor een patiënt die de regels heeft overtreden. Het meeste werk zit hem in het notuleren bij behandelplanbesprekingen. Als behandelrapporteurs vormen wij de schakel tussen de behandeling en het juridisch kader. Doordat wij de stukken schrijven, heeft de behandelcoördinator meer tijd om de patiënten te behandelen.'

Wanneer ik een stuk ga schrijven, loop ik eerst even naar de mentor van die patiënt en vraag hoe het met de patiënt gaat en of er nog bijzonderheden zijn. Zo hoor je dingen die niet altijd in de rapportage van de unit staan, maar die wel nuttig kunnen zijn om een beeld van het gedrag te schetsen. Zo was een psychotherapeut met een patiënt mee geweest op landelijk verlof naar zijn familie. De patiënt benoemde na

afloop ongewenst gedrag dat hij bij zijn broer zag en dat hij ook bij zichzelf herkende. Dit was een grote stap in zijn ontwikkeling en ik kon dat goed gebruiken in het document dat ik over hem moest opstellen.'

Beslissingen over patiënten

'Bijzonder aan mijn werk is dat ik een compleet beeld van een patiënt heb: ik zie het dossier vanaf het begin, lees de voorgeschiedenis, het delictverhaal, soms diagnostiek uit een vorige kliniek en ik ben bij de behandelplanbespreking waar de patiënt zelf ook bij is. Hierdoor zie ik alle facetten van iemands leven en ook zijn ontwikkeling. Ik vind het mooi om te zien wat patiënten in een jaar tijd hebben geleerd aan ander gedrag.'

De drijfveer in mijn werk is dat ik invloed heb op beslissingen die over patiënten worden genomen en dat ik wel degelijk bijdraag aan dat proces. Als ik bij een behandelbespreking zit en ik heb een idee over iets, dan kan ik dat gewoon zeggen. Ook al werk ik hier nog geen jaar, ik heb het gevoel dat ik meer heb bijgedragen aan de maatschappij dan tijdens mijn hele eerdere carrière.'

Dubbel gevoel

'Ik heb het idee dat het zin heeft wat ik hier schrijf. Laatst schreef ik een verlofaanvraag voor een man die jaren niet buiten de kliniek is geweest; ik kon de motivatie waarom het nu goed met deze patiënt gaat en waarom hij in aanmerking komt voor verlof goed onder woorden brengen. Het geeft voldoening als het ministerie dan een machtiging voor verlof afgeeft.

Het is wel een dubbel gevoel om voor iemand verlof te aan te vragen. Ik liep laatst met mijn zoontje in de stad en zag een patiënt lopen. Ik schoot snel een winkel binnen met mijn zoon. Maar even later dacht ik, waarom deed ik dat nu. Er is een gegronde reden waarom deze man eruit mag en er is meer dan voldoende risicomanagement. Toch blijft dat dubbele gevoel, zeker nu ik vader ben.'

Begrijpelijk schrijven

'Een grote uitdaging is om alles rondom een patiënt zo begrijpelijk mogelijk en zonder jargon op te schrijven. Veel van onze patiënten hebben moeite met lezen. Maar niet alleen de patiënt moet het kunnen begrijpen, ook de minister en de psycholoog. Zo schrijf ik in een mededeling aan een patiënt zo feitelijk mogelijk op wat de beweegreden is waarom wij hem een beperking opleggen. Dat is best lastig. Probeer maar eens aan een patiënt met een IQ van 70 uit te leggen waarom hij verplichte medicatie toegediend krijgt als hij zelf niet vindt dat hij ziek is.'

Snelkookpan

'De Mesdag is een prettige plek om te werken: het is een laagdrempelige en open organisatie, het is gemakkelijk om dingen te opperen, je kunt gewoon overal binnenlopen. Tegelijk is het ook zo dat wat je hier in een jaar meemaakt, buiten nog niet in tien jaar gebeurt. Het is een snelkookpan van gebeurtenissen. Ik heb het bij de Mesdag in een jaar drukker gehad dan in mijn tijd in de uitzendbranche. Er zijn krappe deadlines, maar het werk voelt veel fijner en is daarom goed te doen.

Ik kan soms echt iets voor iemand betekenen. Afgelopen week kon er iemand niet op verlof vanwege een ontbrekende machtiging. Ik heb er veel tijd ingestoken om alsnog een machtiging voor hem binnen te halen. Dat lukte na twee dagen. Zodra de machtiging binnenkwam, mocht ik het hem op de unit gaan vertellen. Hij was zo opgelucht: nu kon hij het weekend weer op verlof. Vanmorgen kreeg ik een kaartje van hem dat hij zo blij was dat ik me voor hem had ingezet. Daar doe ik het voor.'

IK ZORG.